

De betragter det jo som deres opgave her i verden at skovle profitter ind, og de agter da ikke gennem frivillige aftaler at nedsætte deres egne profitter. Sådan er verden ikke indrettet. Vi lever desværre ikke i et samfund, hvor løverne spiser græs; vi lever i et kapitalistisk samfund.

Derfor vil jeg da foreslå, at man tager den idé op og klart tilkendegiver over for medicinalindustrien, at der selvfølgelig må være tale om en tilfredsstillende aftale, ellers kommer der lovgivning.

Jørn Jespersen (SF):

Jeg skal takke for de faldne bemærkninger og selvfølgelig især for de positive af slagsen.

Jeg er glad for, at sundhedsministeren på regeringens vegne erklærer sig enig i intentionen i forslaget eller i hvert fald i dele af den, nemlig at begrænse væksten i de offentlige udgifter til medicin.

Sundhedsministeren siger samtidig, at det er et åbent spørgsmål, om en prisnedsættelse på de 20 pct., som SF har foreslået, er realistisk.

Til det vil jeg sige, at en prisnedsættelse på 20 pct. kun vil betyde, at Danmark begynder at nærme sig gennemsnittet for medicinpriser i EU fra oven af. En prisnedsættelse på 20 pct. vil ikke engang betyde, at vi kommer ned på gennemsnittet for medicinpriser i EU, så ud fra det synspunkt har vi sådan set i SF syntes, at vi var meget moderate, når vi nøjedes med i første omgang at foreslå en prisnedsættelse på 20 pct.

Vi kunne også have foreslået, at man skulle nærme sig det franske niveau og tilstræbe, at man i Danmark fik et prisniveau for medicin i lighed med det franske, og så skulle vi have foreslået en prisnedsættelse på over 50 pct. Det havde måske været et stort skridt på én gang, men hvorfor skulle det ikke være realistisk? Når man kan i Frankrig, hvorfor så ikke i Danmark?

Så vi har været meget moderate i første omgang.

Sundhedsministeren er også inde på, at der er sket en styrkelse af konkurrencen via G-ordning, fastkronetilskud, parallelimport osv.

Det er vi enige i. Det fremgår bl.a. af Finansministeriets arbejdsrapport, at det har virket konkurrenceforstærkende og dermed haft en vis afdæmpende virkning for nogle præparaters vedkommende. Men pointen er jo, at den afdæmpende virkning på prisudviklingen, som de forskellige tiltag hidtil har haft, er helt utilstrækkelig. Der er i virkeligheden kun tale om, at man tager toppen af væksten i de offentlige

medicinudgifter, og det, der er behov for nu, er tværtimod at spare på det offentliges medicinudgifter for at få en mulighed for at bruge pengene mere hensigtsmæssigt.

En besparelse i overensstemmelse med det, som SF foreslår, vil give det offentlige ca. 700 mio. kr. ekstra om året at gøre godt med. Hvor mange ventelister kunne vi ikke afskaffe for 700 mio. kr. om året? Hvor mange knæ- og rygooperationer kunne der foretages for 700 mio. kr.?

Eller hvor megen forebyggende indsats, der kunne forhindre, at folk blev syge og skulle bruge medicin, kunne man lave for 700 mio. kr.?

Det kunne jo godt være, at den form for prioritering, hvor man forebyggede i stedet for at hælde pengene i multinationale selskabers lommer, ville være udtryk for en mere reel sundhedspolitik end den, vi fører i øjeblikket.

Det er fra flere ordføreres side blevet nævnt, at tidspunktet skulle være uheldigt for vores forslag, fordi der skal til at foregå eller måske er begyndt at foregå forhandlinger med industrien.

Nej, tværtimod, vil vi sige. Forhistorien er jo den, at da SF for godt et år siden fremsatte et forslag om en meget beskeden prisstigningskontrol, så kom der i løbet af en måned et generelt loft for medicinpriserne i Danmark. Det havde vi ikke set før.

Det viser jo, at man op til nogle forhandlinger meget vel kan have stor succes med at fremsætte forslag, og jeg kunne da håbe, at det forslag, vi her har fremsat, kunne have en lignende positiv virkning, og at det måske kunne have en gavnlig afsmittende effekt på de forhandlinger, som sundhedsministeren skal have med branchen.

Det, der så bliver afgørende, er, hvad der kommer ud af forhandlingerne. For os er det ikke helligt, om en prisnedsættelse sker via lovgivning eller via frivillige aftaler. Vi er da helt med på en frivillig aftale. Det, der er afgørende, er, hvor mange kroner det offentlige sparer, og hvis ambitionsniveauet i ministerens forhandlinger er det samme som vores, nemlig en prisnedsættelse på 20 pct., så vil vi da fra vores side ønske held og lykke i forhandlingerne og tilsige al den moralske støtte, som kan være nødvendig undervejs.

Til nogle af de borgerlige ordførere vil jeg gerne sige, at når man fremstiller frivillige aftaler som noget, hvor man endelig ikke må lægge pres på industrien, så tror jeg nu nok, at man med den form for frivillighed skulle dæmpe ambitionerne med hensyn til, hvor meget man kan spare på medicinpriserne.